

Marie Doležalová

Marie Doležalová se narodila 1. 8. 1931 v jihomoravské obci Bučovice jako první dcera z celkem čtyř dětí, které už nejsou mezi námi. Rané dětství vytěsnila ze vzpomínek a téměř si na něj nepamatuje. Její matka se o ni nedokázala v době velké hospodářské krize postarat a tak skončila v dětském domově ve Slavkově u Brna. Z dětského domova se v pěti letech dostala do německé pěstounské rodiny. Její pěstounka a nová máma ji však nikdy nerozuměla a neměla ji ráda, naopak pěstoun na ni byl moc hodný a bránil ji. Zemřel však v 50 letech na tuberkulózu.

Z části jí poté otce nahrazoval pan řídící ve škole, který v období Protektorátu četl dětem zakázané knihy. Jeho manželka Marii dávala dokonce i svačiny. Marie chodila do školy ve Zbýšově, kde ráda navštěvovala dvoutřídku až do páté třídy. Marie do svých 12 let chodila do školy bosá. Po výuce pomáhala s hlídáním dětí a za to dostávala večere. Na období války nerada vzpomíná, byla to pro ni zlá léta. V čase leteckých náletů na Brno pomáhala se sběrem mrtvých v polích. V roce 1945 ji policie po nezdařeném útěku od pěstounky předala jeptiškám.

Její první zaměstnání bylo v cihelně. Práce to byla natolik náročná, že na ni nestačila a později byla přeřazena do kuchyně jako pomocnice. Po válce chodila škrábat cihly z vybombardovaných domů. V mládí ráda tančila a bavila se. Byla členkou Svazu socialistické mládeže, díky kterému chodila na brigády. Také se ráda účastnila nacvičování Spartakiád. V 18 letech nastoupila do Zbrojovky Brno. První milostné vzplanutí, které Marie pocítila, dopadlo tragicky. Po zběhlému vojínovi, se kterým nebyla sezdaná, jí zůstaly dvě děti. Život se jí neskonale zkomplikoval v době, kdy se stala samoživitelkou. Dodnes je na sebe pyšná, že děti dokázala vychovat sama. Do roku 1953 musela zvládat hospodaření v domácnosti s potravinovými lístky. Vzpomíná na rok 1953, kdy proběhla měnová reforma a potravinové lístky a šatenky zanikly. Ve 36 letech se poprvé provdala a narodilo se jí třetí dítě. Do roku 1963 pracovala ve Zbrojovce Brno a poté se odstěhovala na vesnici za vidinou lepšího životy.

V srpnu roku 1968 byla plná strachu, zdali nebude další válka. Naštěstí tyto nejistoty mohla sdílet s manželem. Při projíždění tanků ulicemi vše doma pečlivě zamkli a seděli u stolu v očekávání, co s nimi bude. Její děti byly v té době již mimo domov a velmi se o ně bála. Na období minulého režimu vzpomíná pozitivně, byla členkou strany, ale nikdy politiku nevnímala jako čistou hru. Už kvůli popravě Milady Horákové. Nechtěla si stěžovat. Měla práci, uživila své děti, měla kde bydlet a nehladověla. Pracovala natolik urputně, že dokázala prolomit i povinné pracovní normy. Mohla jezdit například na dovolené díky ROH do zahraničí. Navštívila Rusko, Bulharsko a Maďarsko. Jejím velkým koníčkem byly knihy, při jejichž čtení zapomínala na čas. Sametovou revoluci nevnímala jako jedinou správnou možnost, opět v ní ožil strach z neisté budoucnosti.

Dnes žije opět v Brně a oporou je jí její početná rodina. Je několikanásobnou prababičkou a těší se ze svých vnoučat.

